

Hogyan ünnepelte Pestbuda száz esztendővel ezelőtt a Mikulást?

Akkor is úgy hullott a hó, s a szívükbe állították örömeik mind kihajtották a nagy télen is. Úgy várták az ünnepet Pest és Buda polgárai, mint ahogy szokás volt várni egy-egy nagy király jövetelét. Pedig aki megjelent ezen az estén, csak Miklós püspök volt, annak is csak a szelleme. Ne tudták, Törökországból-e, vagy Bari városából hozza a téli puttonyokat. Csak örültek és ez az öröm több, emberibb, sőt mondhatjuk gyermekibb volt mindennél.

A lipótvárosi Kemnitzer-palota tövében, a kis görög boltban szerűképeket, meg Mikulás-bábukat árult a szakállas kereskedő. Csak úgy özönlik boltjába a vásárló nép. Az Újvásártéren a Felvidék téli kincseit, a Masánszky-almát árúsitják a gyertyaarcú Mikulás-bábuk puttonyaiba. A kigyóutcai boltok előtt is ott sorakozik a rengeteg Mikulás, aranyozott virgács és miégyéb s a párisiutcai báró Brundern-ház üvegterítés üzletei előtt is a háromméteres hószakállú püspök úr hiteti el a köröje gyülekező gyereksereggel, hogy valamikor, nagyon régen Myrai Szent Miklós játékokat osztott.

Miklós-napi mesevilág

Az Üllői-út végén, az Orozky-kertben is felállítják a viaszarcú Mikulást s a papírból készült püspöksüveggel a fején ott bámulják még harmadnap mulatán is a szállingó hóban sétáló pestiek.

A télen is félig fedett fiákerrek egy forintért akár a mégsok helyen megmaradt városzáli bástyáig is elvitték a gazdag Mikulás-csomagokat. Kivált kedden és pénteken volt kelendőse a fiákereknek, amikor a nagy pesti, vagy budai hetivásárok voltak.

A hajóhíd előtti téren színház áll. Német és magyar szöveggel hirdeti a ma esti ünnepi előadást, jelezvén, hogy azon a székesfehérvári magyar színjátszó társaság fog fellépni.

Ekkor már Pesten nagyon sok az árus, bár az inkorporált kereskedők száma alig 130. A Hatvani-kapunál is gyülekezik egy sereg ember, a budai ráccok vernek piacot ott s főként Mikulás-kellékekkel csábítanak. A főtök

es északi gyümölcsöt verték a maguk szőtte székokra s ők is ott dideregnek a hóban.

Ezen a napon a nyolcforintos falusi borok helyett is a budai húszforintos vörös bort vásárolják az ünnepré, amely már közeleg.

A város külső részében lakó szegényebbek hőembért készítenek valamelyik pesti homokbuckán, hogy messzire lássék, s ők is díszítsék az ünnepet. A gyerekek botokkal és kifordított sabakkal járnak be a pesti utcákat. Nem nagy dolog, mert hiszen alig kétszáz az utcák száma. Még másnap is Mikulást köszöntenek, amiért persze kijár a kobász meg a szalonna.

Lámpagyújtáskor már fonyják a mesét, a hávas ablakok rácsán benéz a Mikulás szelleme.

Budáról is jönnek a pesti Mikulás-vásárra. A hajóhídon. A hídvár egy réskrajaór. NemeseMBER persze nem fizeti az obulust s a gazdagok is évi öszszeggel váltják meg a vámot. Nagy a túlkodás a hídon, ami

pedig nem olyan biztos, mint a mai József császár ideje óta: negyvenkét pontonon nyugszik ez a híd. A gyalogosok mellett haladnak a hintók és fiákerrek. A nagy tömeg alatt a híd közepe szinte meghajlik s néha le is szakad. De most Mikulás ünnepe van s tartja a lélek. Budán is van minden, mégis Pestre járnak vásárolni, nem sajnálják a hídpenzt sem.

Nyelcsész a pesti kocsmák száma s az mind telve van ivóval. A budaiak is ide jönnek inni, noha ott is 240 kocsmá áll a vásárok környékén.

Még ki sem terelt csillaggyújtást az este s már alig kapni fűtelt. Minden ünnepon sok a részeg, de most kivált s azok áldják legjobban Sauvage Mikulóst, az egykori párisi ezermestert, aki a már kétszáz éves jubileumát ünneplő fiákerrel kifundálta.

Igy történt, hogy bizony a legtöbb helyen háába várták a Mikulást, csak éjszaka tért haza a biedermeier-kor békés polgára, aki krampuszt hozott a Mikulás helyett.

M. F.